

Բարև, իմ սիրելի ընկեր Գոհար,

Սրտանց ողջունում եմ քեզ նամակիդ համար, ինչպես նաև շնորհակալությունս եմ հայտնում ցուցաբերած անկեղծությանդ համար: Ես էլ կփորձեմ իմ նամակի մեջ քեզ ցույց տալ նույն անկեղծությունը: Դու շատ ճիշտ ես նշում, որ մենք մի նոր աշխարհում ենք ապրում, նոր մի տիեզերք ենք կիսում: Դարեր ի վեր մեր ժողովուրդներն ապրել են բարեկամական հարաբերությունների պայմաններում և եղել են հարևաններ: Ես էլ, որպես մի խաղաղասեր երիտասարդ, դատապարտում ու քննադատում եմ պատերազմը, որովհետև պատերազմը կորուստ է, ցավ, մայրական արցունքներ, մահ, հիվանդություն: Դա սարսափելի մի բան է: Ես էլ եմ կորցրել մի քանի բարեկամ, որոնք զոհվել են պատերազմում կռվելիս, անկասկած դու էլ նման բարեկամներ ու ծանոթներ ունես:

Անխոս, մեր՝ երիտասարդ սերնդի առջև ծառայած առաջին պարտականությունն է փորձել վերջ դնել պատերազմին և հասնել շահավետ խաղաղության: Հատկապես Հայաստանի և Ադրբեջանի պես երկար տարիներ բարեկամական հարաբերություններ ունեցած պետությունների համար սա շատ կարևոր է: Իմ ծնողները, ավագ սերունդը միշտ պատմում են հայերի հետ մոտ ու հարազատ կապերի մասին:

Տատիկս նշում է, որ տարիներ առաջ հարևաններից մեկը հայ է եղել, և նրա հետ շատ սիրալիր հարաբերություններ են ունեցել, հաճախ միմյանց տուն հյուր են գնացել, օգնել միմյանց:

Հայրս և մայրս նշում են, որ նրանց դասընկերների մի մասը հայեր են եղել, և նրանց համար որևէ տարբերություն չի եղել: Կարծում եմ, այստեղ զարմանալու ոչինչ չկա: Բաքուն ԽՍՀՄ կազմում եղած ժամանակ բազմազգ քաղաք էր, և այստեղ կարելի էր հանդիպել տարբեր ազգերի ներկայացուցիչների: Իրականում, եթե մեր ժողովուրդները չենթարկվեին երրորդ կողմի միջամտությանը, մեր միջև ծագած այս տարածքային խնդիրը կարելի էր ավելի շուտ կարգավորել:

Ես կարող եմ քեզ լիովին վստահեցնել, որ ես քո ժողովրդի, ինչպես նաև քո հանդեպ ատելություն չեմ տածում, քանի որ կարծում եմ, որ մարդու հանդեպ զուտ նրա ազգության պատճառով ատելություն տածելը դեմ է մարդասիրական սկզբունքներին: Ճիշտ չէ ատելություն տածել ու մեղադրել ժողովրդին որևէ անհատի հանդեպ պատերազմի կամ հակամարտության պատճառով: Ես վստահ եմ, որ մեզ նման երիտասարդները կողմ չեն, որ պատերազմը շարունակվի ու ձեր ազգակիցները զոհվեն տարածքային վեճերի պատճառով: Իհավատա՛, որ ես էլ եմ այդ գաղափարը կրողներից մեկը: Շատ կուզեի ձանաչել ինձ այս գեղեցիկ նամակը գրած աղջկան, նրա հետ երկար–երկար զրուցեի, ինչպես դու ես նշել նրա հետ միասին նստեի թեյի սեղանի շուրջ: Ցավոք, մեր եկրների միջև առկա թշնամանքի հետևանքով դա հնարավոր չէ: Բայց ես սրտանց հավատում եմ, որ այդ օրը գալու է: Մեր տարածքային հակամարտությունը հենց խաղաղ ձանապարհով է լուծվելու, պատերազմին վերջ է դրվելու, և մեր ժողովուրդը հանգիստ կարողանալու է այցելել ձեր տարածքներ, դուք էլ՝ մեր տարածքներ: Ահա այդ ժամանակ ես քեզ հյուր կկանչեմ իմ տուն,

Կծանոթացնեն մեր պատմությանը, ավանդույթներին ու մշակույթին: Ընդհանրապես, այն ամենն ինչին կծանոթանաս, քեզ այնքան էլ օտար չեն թվալու, քանի որ մենք Կովկասի ժողովուրդներ ենք, և մեր ազգային արժեքները նման են միմյանց:

Ինձ հարցրել էիր, թե ինչպես եմ պատկերացնում խաղաղությունը: Ըստ իս, խաղաղությունը բարեկամությունն է, եղբայրությունն է, երկու երկրների հարաբերությունների` բարձր ու հիանալի մակարդակը: Ընկերս, իմ կարծիքով խաղաղությունը պետք է սկսվի ժողովուրդներից ու նրանց միջև հարաբերություններից: Այն պետք է սկսեն, շարունակեն ու պահպանեն մեզ պես երիտասարդները` երկու կողմից էլ: Եթե խաղաղության հասնելը դժվար է, ապա այն պահելը, դրան տեր կանգնելն ավելի դժվար է:

Ես քաղաքագիտություն եմ ուսումնասիրում և արդեն 3–րդ կուրսում եմ: Ապագայում հիմնական նպատակս է այս հակամարտությունը լուծել խաղաղ ճանապարհով և վերջ դնել կորուստներին, ցավին, երկու կողմից ցավ ապրող մայրերի հառաչանքներին: Հույս ունեմ` կհասնեմ այդ երազանքիս, որովհետև դա իմ գերագույն նպատակն է: Ես շատ ուրախ եմ, որ ծանոթացա քո մտքերին ու տպավորություններին: Հույս ունեմ, որ խաղաղության հասնելուց հետո քեզ հետ միասին կհպարտանանք միասին կատարած մեր այս քայլով: Մեկ անգամ ևս ցանկանում եմ երախտիքս հայտնել նամակիդ համար: Լավ եղիր, ընկերս: Դժվար, սակայն պատվաբեր ուղում քեզ հաջողություն եմ մաղթում:

Մեր երկիր հյուր գալուդ օրվան անհամբերությամբ սպասող`

Խաղաղասեր Նազրին